

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे एकसष्टावा भाग

बायबलमधील भविष्यवाणीच्या दर्शनाची स्थापना करण्यातील रोमची भूमिका: दानिएल अध्याय अकरावा याचे सविस्तर परीक्षण

Jeff Pippenger
2024-03-27

दानिएल अध्याय अकरावरील दृष्टान्त हा बायबलमधील भविष्यवाणीच्या सर्व दृष्टान्तांसाठी मुख्य संदर्भबिंदू आहे, आणि अध्याय अकरावरील दृष्टान्त रोमच्या प्रतीकाद्वारे स्थापित केला आहे.

त्या काळी दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध पुष्कळ जण उठतील; आणि दर्शन स्थापन करण्यासाठी तुझ्या लोकांतील दरोडेखोरही स्वतःस उंचावतील; पण ते पडतील. दानियेल 11:14.

जोन्स मागील वचनाविषयी पुढीलप्रमाणे भाष्य करतो:

“जेव्हा अमोरी लोकांनी आपल्या अधर्माचे परिमाण पूर्ण केले, तेव्हा त्यांचे स्थान देवाचे लोक असलेल्या इस्राएलाला देण्यात आले. जेव्हा इस्राएलानेही, अन्यजातींच्या मार्गाने चालत, अधर्माचा प्याला भरला, तेव्हा देवाने बाबेलचे राज्य उभे केले आणि सर्व काही हिरावून घेतले. जेव्हा बाबेलाने आपल्या अधर्माचा प्याला भरला, तेव्हा ते सामर्थ्य पारसाकडे हस्तांतरित करण्यात आले. आणि जेव्हा पारस्यांच्या दुष्टतेमुळे देवदूत परत फिरविला गेला, तेव्हा ग्रीसचा अधिपती येतो आणि ते झाडून टाकतो.”

“आणि ग्रीसियाचे सामर्थ्य किती काळ टिकणार होते? ते केव्हा तुटणार होते? ‘जेव्हा अपराधी आपल्या परिपूर्णतेस पोहोचतील.’ त्या राष्ट्राने आपल्या अधर्माचे परिमाण पूर्ण होईपर्यंत उभे राहायचे, आणि मग ते सामर्थ्य दुसऱ्या राज्याकडे हस्तांतरित व्हायचे. ज्या सत्तेकडे ते हस्तांतरित झाले, ती रोमन सत्ता होती, हे आपण दानिएल 11:14 वरून शिकतो. ‘आणि त्या काळी दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध बरेच जण उठतील; तुझ्या लोकांतील लुटारू लोकही दृष्टांत स्थापन करण्यासाठी स्वतःला उंचावतील; पण ते पडतील.’ हे राष्ट्र लुटारूंचे राष्ट्र म्हणून निर्देशिले आहे—मजकुराच्या कडील नोंदीनुसार, लुटारूंची मुले.”

“हेच ते आहेत ज्यांना आता राज्य देण्यात आले आहे, आणि कशासाठी?—‘दरोडेखोरांच्या मुलांनी दर्शन स्थापन करण्यासाठी स्वतःस उंचाविले जाईल.’ जेव्हा हे राष्ट्र दृश्यावर येते, तेव्हा ते असे काही प्रवेशते जे दर्शन स्थापन करते, जे त्या दर्शनाचे एक महान उद्दिष्ट आहे, जे त्या दर्शनाच्या रेषेतील एक प्रमुख सीमाचिन्ह आहे, जे देवाने सर्व काळासाठी संदेष्ट्यांच्या माध्यमातून दिले आहे.” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

जोन्स असे म्हणतात की जेव्हा रोमन सत्ता “दृश्यावर येते, तेव्हा ती अशी गोष्ट प्रवेश करते जी” ... “देवाने सर्व काळाकरिता संदेष्ट्यांद्वारे दिलेल्या दर्शनरेषेची स्थापना करते.” मिलरच्या इतिहासात प्रोटेस्टंटानी, जसे लाओदिकेया अँडव्हेटिझम आता शिकविते, तसेच हे शिकविले की “तुझ्या लोकांचे दरोडेखोर” हे अँटिओकस एपिफेनेस यांचे प्रतिनिधित्व करतात; तो इ.स.पू. १७५ ते १६४ या काळात राज्य करणारा एक सेल्यूसिड राजा होता. तो सेल्यूसिड वंशाचा सदस्य होता; हा वंश अलेक्झांडर महानाच्या साम्राज्याच्या विघटनातून उदयास आलेल्या ग्रीक उत्तराधिकारी राज्यांपैकी एक होता. या विषयावरील मतभेद मिलराइट इतिहासात इतके विशिष्ट होते की अँटिओकस एपिफेनेस याची ओळख 1843 च्या अग्रणी तक्त्यावर दर्शविली आहे.

आलेखातील अँटिओकसचा उल्लेख हा देवाच्या भविष्यसूचक वचनात आढळत नाही अशा एका गोष्टीचा एकमेव उल्लेख दर्शवितो. तो तेथे त्या काळातील प्रोटेस्टंटानांच्या खोल्या शिकवणीचे खंडन करण्यासाठी आहे; आणि तीच आता लाओडिसीयन अँडव्हेटिझमची खोटी शिकवण आहे. रोम ही “देवाने सर्व काळासाठी संदेष्ट्यांद्वारे दिलेली दृष्टीची

रेषा” स्थापित करणारी पृथ्वीवरील सत्ता आहे, हे समजण्याच्या महत्त्वाची खोली विल्यम मिलरला समजली होती की नाही, याविषयी शंका आहे; परंतु रोमच ती दृष्टी स्थापित करते, या वस्तुस्थितीचे भक्कम समर्थन करण्याइतके ते निश्चितच स्पष्ट होते.

जिथे दर्शन नाही, तिथे लोक नाश पावतात; पण जो नियमशास्त्र पाळतो, तो धन्य आहे. नीतिसूत्रे 28:14.

सोलोमोनाने नोंदवले आहे की जिथे दर्शन नसते, तिथे लोक नाश पावतात; आणि चौदाव्या वचनातील “दर्शन” हा इब्री शब्द सोलोमोनाच्या नीतिसूक्तातील त्याच शब्दासारखाच आहे. हे दर्शन जीवन-मरणाचा प्रश्न आहे, आणि “दर्शन” हे रोमच्या प्रतीकाद्वारे स्थापित केलेले आहे. चौदाव्या वचनातील “दर्शन” हा शब्द हबक्कूक, अध्याय दोनमधील दर्शनासाठी वापरलेल्या त्याच शब्दासारखाच आहे.

मी माझ्या पहाऱ्यावर उभा राहीन, आणि बुरुजावर जाऊन थांबीन, आणि तो मला काय बोलेल हे पाहीन, आणि मला ताडना मिळाल्यावर मी काय उत्तर देईन हेही पाहीन. तेव्हा परमेश्वराने मला उत्तर देऊन म्हटले, दृष्टांत लिही, आणि तो फलकांवर स्पष्टपणे कोर, म्हणजे जो तो वाचील तो धावू शकेल. कारण दृष्टांत नेमलेल्या काळासाठी आहे; परंतु शेवटी तो बोलेल, आणि असत्य ठरणार नाही; जरी तो विलंब करीत आहे असे वाटले, तरी त्याची वाट पाहा; कारण तो निश्चितच येईल, तो उशीर करणार नाही. हबक्कूक 2:1-3.

पहिल्या वचनातील “reproved” या शब्दाचा अर्थ “वाद घातला” असा होतो. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीच्या इतिहासात मनोऱ्यावर नेमलेला पहारेकरी विल्यम मिलर होता; आणि भविष्यवाणीच्या प्रतीकात्मक भाषेत त्याने आपल्या इतिहासातील त्या वादात आपण काय उत्तर द्यावे असे विचारले, तेव्हा त्याला दृष्टांत लिहून ठेवण्यास सांगितले गेले, जो रोमच्या प्रतीकाद्वारे स्थापन केला जातो. या वस्तुस्थितीशी सुसंगतपणे, जेव्हा मिलराइटांनी हबक्कूकच्या या तीन वचनांच्या पूर्ततेत १८४३ चे अग्रदूतांचे चार्ट तयार केले, तेव्हा त्यांनी ज्या वादात भाग घेतला होता त्याच्या अगदी केंद्रबिंदूचाच संदर्भ दिला. निःसंशयपणे, त्यांना हे समजले नव्हते की दृष्टांत स्थापन करणारी सत्ता अँटिओकस एपिफेनेस होती हा मूर्खतापूर्ण युक्तिवाद त्यांनी दिलेला संदर्भ हबक्कूक अध्याय दोनमधील वादाचे प्रतिनिधित्व करतो; परंतु सिस्टर व्हाईट यांनी म्हटले की तो चार्ट “प्रभूच्या हाताने निर्देशित केला गेला होता, आणि त्यात बदल करू नये,” म्हणून त्या चार्टवरील त्या वादाचा संदर्भ हा देवाच्या हातून होता.

मिलेराइट लोकांनी हे योग्य रीतीने समजून घेतले की 19 एप्रिल, 1844 रोजी झालेल्या पहिल्या निराशेने हबक्कूक आणि मत्तयाच्या दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतात निर्देशिलेला विलंबाचा काळ आरंभ केला. त्यांनी हेही समजून घेतले की त्या दोन भविष्यवाण्या थेट यहेज्केल अध्याय बारा याच्याशी संबंधित होत्या, जिथे यहेज्केल असा एक कालखंड ओळखून दाखवितो की ज्यामध्ये प्रत्येक दृष्टान्ताचा परिणाम घडून येईल. “दृष्टान्त” हा शब्द आपण सध्या विचारात घेत असलेल्या त्याच हिब्रू शब्दाचा आहे. यामुळेच जोन्स बरोबर आहे, जेव्हा तो असे म्हणतो, “जेव्हा” रोम “दृश्यावर येते, तेव्हा जे दृष्टान्ताची स्थापना करते ते प्रवेश करते, जे दृष्टान्ताचे एक महान उद्दिष्ट आहे, दृष्टान्ताच्या रेषेतील ते एक प्रमुख चिन्ह, जे देवाने सर्वकाळासाठी संदेष्ट्यांद्वारे दिले आहे.” रोम देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनातील संपूर्ण दृष्टान्ताची स्थापना करते, आणि अधिक विशिष्टपणे सांगायाचे तर अध्याय अकराच्या संपूर्ण रचनेची उभारणी रोमवर केलेली आहे.

जेव्हा सिस्टर व्हाईट दानियेलच्या अकराव्या अध्यायाच्या अंतिम परिपूर्तीचा उल्लेख करतात आणि असे म्हणतात की “या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत घडलेला इतिहास मोठ्या प्रमाणात पुन्हा घडविला जाईल,” तेव्हा त्या हे दर्शवितात की अकराव्या अध्यायातील जे इतिहास आधीच पूर्ण झाले होते, त्यांनी दानियेलच्या अकराव्या अध्यायाच्या अंतिम वचने यांचे प्रतिरूप दर्शविले होते. अकराव्या अध्यायाच्या अंतिम वचनांचा विषय उत्तराचा राजा हा आहे, जो तेथे आधुनिक रोमचे प्रतिनिधित्व करतो. म्हणून, दानियेलच्या अकराव्या अध्यायातील जे इतिहास पुन्हा घडविले जातात, ते रोमचे प्रतिनिधित्व करणारे इतिहास आहेत.

अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांमध्ये आधुनिक रोम (उत्तरेकडील राजा) तीन भौगोलिक शक्तींवर विजय मिळवतो. चाळीसाव्या वचनात तो दक्षिणेकडील राजावर (१९८९ मधील माजी सोव्हिएत संघ), वैभवशाली देशावर (लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यातील संयुक्त संस्थाने), आणि इजिप्तवर (संयुक्त राष्ट्रसंघाद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले संपूर्ण जग) विजय मिळवतो. दानियेल अकरा मध्ये मूर्तिपूजक रोम त्या काळी ज्ञात असलेल्या जगाला काबीज करण्यासाठी तीन भौगोलिक शक्तींवर विजय मिळवितो असे दर्शविले आहे, आणि त्यानंतर पृथ्वी काबीज करण्यासाठी पोपशाही रोम तीन भौगोलिक शक्तींवर विजय मिळवितो असे दर्शविले आहे.

अध्यायात पगन रोमचा प्रथम उल्लेख चौदाव्या वचनात येतो, कारण त्या दर्शनाची स्थापना करणारे प्रतीक म्हणून त्याची ओळख करून द्यावयाची आहे; परंतु त्याच्या सत्तेच्या उदयाचा विचार सोळाव्या वचनापर्यंत केलेला नाही. अलेक्झांडर महानाचे राज्य देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाच्या परिपूर्तीत चार भागांत विभागले गेले, परंतु ते चार भाग लवकरच दोन मुख्य विरोधकांमध्ये एकत्रित झाले, ज्यांची ओळख अध्यायाच्या समाप्तीपर्यंत चालू राहणाऱ्या भविष्यवाणीच्या कथनात दक्षिणेचा राजा किंवा उत्तरेचा राजा अशी केली जाते. चौदाव्या वचनात रोमच्या उदयोन्मुख सत्तेचा उल्लेख त्या दर्शनाची स्थापना करणारी सत्ता म्हणून केला आहे; परंतु ज्यांचा विचार केला जात आहे ते विषय म्हणजे अलेक्झांडरच्या राज्याच्या अवशेषांतील संघर्ष, ज्यांचे प्रतिनिधित्व उत्तरेचा राजा आणि दक्षिणेचा राजा करतात.

पंधराव्या वचनात ते दोन्ही राजे अजूनही आपल्या संघर्षात गुंतलेले आहेत, आणि उत्तर दिशेचा राजा प्रबळ होत आहे. परंतु सोळाव्या वचनात रोम येते आणि त्या वचनात असे म्हटले आहे, “पण जो त्याच्याविरुद्ध येतो,” याचा अर्थ असा की, जेव्हा रोम त्या उत्तर दिशेच्या राजाविरुद्ध येते, जो आत्ताच दक्षिण दिशेच्या राजावर प्रबळ झाला होता, तेव्हा उत्तर दिशेचा राजा रोमसमोर उभा राहू शकणार नाही. रोम प्रबळ ठरते, आणि सोळाव्या वचनात रोम यहुदाच्या गौरवशाली देशातही उभे राहणार होते. सतराव्या वचनात रोम “आपल्या संपूर्ण राज्याच्या सामर्थ्यासह प्रवेश करण्यासाठी आपला चेहरा स्थिर करील.” ज्याला त्याच्यासमोर उभे राहता आले नाही त्या उत्तर दिशेच्या राजाला त्याने जिंकले, मग त्याने यहुदाला घेतले, आणि नंतर तो मिसरमध्ये प्रवेश केला.

आणि त्या काळात दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध बरेच जण उठून उभे राहतील; तुझ्या लोकांतील लुटारूही दृष्टांत स्थापन करण्यासाठी स्वतःला उंचावतील; पण ते पडतील. मग उत्तरेचा राजा येईल, तो वेढ्याचा बांध उभारेल आणि अतिशय तटबंद नगरांना जिंकून घेईल; आणि दक्षिणेची सैन्यबळे टिकाव धरू शकणार नाहीत, त्याचे निवडक लोकही नाहीत, आणि प्रतिकार करण्यास काहीही बळ उरणार नाही. परंतु जो त्याच्याविरुद्ध येईल तो आपल्या मनाप्रमाणे करील, आणि कोणीही त्याच्या समोर उभा राहू शकणार नाही; आणि तो त्या गौरवशाली देशात उभा राहील, जो त्याच्या हातून नाश पावेल. तो आपल्या संपूर्ण राज्याच्या सामर्थ्यासह प्रवेश करण्यासाठी आपले मुखही लावील, आणि सरळ वृत्तीचे लोक त्याच्याबरोबर असतील; असे तो करील; आणि तो त्याला स्त्रियांची कन्या देईल, तिला भ्रष्ट करण्यासाठी; पण ती त्याच्या बाजूने उभी राहणार नाही, किंवा त्याची होणार नाही. दानीएल 11:14-17.

या वचनांमध्ये चित्रित केलेला विजय हा दानियेल अध्याय आठ याची परिपूर्ती आहे.

आणि त्यांपैकी एकातून एक लहान शिंग निघाले; आणि ते दक्षिणेकडे, पूर्वेकडे, व रम्य देशाकडे अत्यंत मोठे झाले. दानियेल 8:9.

नवव्या वचनातील लहान शिंग हे मूर्तिपूजक रोम आहे, आणि नववे वचन, अकराव्या अध्यायातील चौदावे ते सतरावे वचने यांच्याशी सुसंगतपणे, हे ओळख करून देते की जगावर प्रभुत्व मिळवित असताना मूर्तिपूजक रोम तीन भौगोलिक घटकांवर विजय मिळविल. ते घटक म्हणजे दक्षिण (इजिप्त), पूर्व (सीरिया, उत्तरेकडील राजा) आणि रमणीय देश (यहुदा) होत. सोळावे आणि सतरावे वचने यांतील इतिहास हा चाळीसावे ते त्रेचाळीसावे वचने यांमध्ये आधुनिक रोमच्या ऐतिहासिक त्रिस्तरीय विजयाचे प्रतिरूप ठरतो; कारण सिस्टर व्हाइट यांनी म्हटले आहे, “या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत जे बरेचसे इतिहासात घडून गेले आहे, ते पुन्हा घडेल.”

“जरी मिसराला उत्तर दिशेच्या राजास, अंतियोकसास, तोंड देता आले नाही, तरी आता त्याच्या विरुद्ध येऊन उभ्या राहिलेल्या रोमनांसमोर अंतियोकस टिकू शकला नाही. या उदयोन्मुख सामर्थ्याला प्रतिकार करण्यास कोणतीही राज्ये पुढे समर्थ राहिली नाहीत. इ.स.पू. 65 मध्ये पाँपेईने अंतियोकस एशियाटिकसला त्याच्या संपत्तीपासून वंचित केले आणि सीरियाला रोमन प्रांतात रूपांतरित केले, तेव्हा सीरिया जिंकली गेली व रोमन साम्राज्यात जोडली गेली.”

“तीच सत्ता पवित्र देशातही उभी राहून त्याचा नाश करणार होती. इ.स.पूर्व १६२ मध्ये रोम देवाच्या लोकांशी, अर्थात यहूद्यांशी, संधीद्वारे जोडले गेले, आणि त्या तारखेपासून भविष्यवाणीच्या कालगणनेत त्यास एक प्रमुख स्थान प्राप्त झाले. तथापि, इ.स.पूर्व ६३ पर्यंत प्रत्यक्ष जिंकून त्याने यहूदियावर अधिकारक्षेत्र मिळविले नव्हते; आणि ते पुढील प्रकारे झाले.”

पॉन्तसचा राजा मिथ्रिडेटीस याच्याविरुद्धची आपली मोहीम संपवून पाँपेई परत आला, तेव्हा यहूदियाच्या मुकुटासाठी हायर्केनस आणि अरिस्टोब्युलस हे दोन स्पर्धक संघर्ष करीत होते. त्यांचा खटला पाँपेईसमोर आला; आणि अरिस्टोब्युलसच्या दाव्यांतील अन्याय त्याला लवकरच उमगला; परंतु अरबस्तानात दीर्घकाळापासून अपेक्षित असलेली आपली मोहीम पूर्ण होईपर्यंत या प्रकरणातील निर्णय पुढे ढकलावा, आणि मग परत येऊन जे न्याय्य व उचित वाटेल त्याप्रमाणे त्यांच्या व्यवहाराचा निकाल लावावा, अशी त्याची इच्छा होती. पाँपेईच्या खऱ्या मनोभावांचा तळ गाठून अरिस्टोब्युलस घाईघाईने यहूदियात परतला, त्याने आपल्या प्रजेला शस्त्रसज्ज केले, आणि जोरदार बचावाची तयारी केली; कारण कोणत्याही धोक्याची पर्वा न करता मुकुट स्वतःजवळच राखून ठेवण्याचा त्याने निर्धार केला होता, जो दुसऱ्याच्या नावे लागेल, हे त्याने आधीच ओळखले होते. पाँपेई त्या पळून गेलेल्या मनुष्याच्या मागावर निकटपणे होता. तो यरुशलेमजवळ येऊ लागला तसा, आपल्या वर्तनाबद्दल खेद वाटू लागल्याने, अरिस्टोब्युलस त्याला भेटण्यासाठी बाहेर आला, आणि संपूर्ण अधीनता तसेच मोठमोठ्या धनराशी देण्याचे आश्वासन देऊन प्रकरण समेटाने मिटवण्याचा प्रयत्न करू लागला. पाँपेईने ही पेशकश मान्य करून, पैशांची वसुली करण्यासाठी सैनिकांच्या एका तुकडीच्या अग्रस्थानी गॅबिनियस याला पाठविले. परंतु हा सेनाप्रमुख यरुशलेमला पोहोचला तेव्हा त्याला प्रवेशद्वारे त्याच्याविरुद्ध बंद आढळली, आणि तटबंदीच्या माथ्यावरून त्याला सांगण्यात आले की शहर त्या कराराला मान्यता देणार नाही.

“अशा प्रकारे फसविले जाऊनही शिक्षा टळू नये म्हणून, पाँपेईने अरिस्टोब्युलस, ज्याला त्याने आपल्या ताब्यात ठेवले होते, त्याला बेड्या घातल्या, आणि तात्काळ आपल्या संपूर्ण सैन्यासह यरुशलेमवर कूच केले. अरिस्टोब्युलसचे पक्षधर त्या स्थळाचे संरक्षण करण्याच्या बाजूने होते; तर हायरकेनसचे पक्षधर वेशी उघडण्याच्या बाजूने होते. उत्तरार्धातील पक्ष बहुसंख्य असल्यामुळे आणि त्यांचाच विजय झाल्यामुळे, पाँपेईला नगरात मुक्त प्रवेश देण्यात आला. तेव्हा अरिस्टोब्युलसचे अनुयायी मंदिराच्या डोंगरावर माघारी गेले, आणि त्या स्थळाचे रक्षण करण्याचा त्यांचा निश्चय जितका दृढ होता, तितकाच ते जिंकून घेण्याचा पाँपेईचाही निर्धार होता. तीन महिन्यांच्या शेवटी भिंतीत हल्ला करण्याइतकी मोठी खिंडार पडली, आणि ते स्थळ तलवारीच्या धारेवर जिंकले गेले. त्यानंतर झालेल्या भयंकर संहारात बारा हजार लोक मारले गेले. इतिहासकार म्हणतो, त्या वेळी दैवी सेवेत गुंतलेले याजक शांत हाताने आणि स्थिर हेतूने आपले नेहमीचे कार्य करीत राहिले, हे पाहणे अत्यंत हृदयद्रावक दृश्य होते; जणू काही त्या उन्मत्त गोंधळाची त्यांना जाणीवच नव्हती, जरी त्यांच्या सभोवताली त्यांच्या मित्रांची कत्तल होत होती, आणि अनेकदा त्यांच्या स्वतःच्या रक्ताचा त्यांच्या बलिदानांच्या रक्ताशी संमिश्र प्रवाह होत होता.”

“युद्धाचा शेवट करून, पाँपेईने यरुशलेमच्या भिंती पाडून टाकल्या, अनेक नगरे यहूदियाच्या अधिकारक्षेत्रातून काढून ती सीरियाच्या अधिकारक्षेत्राखाली दिली, आणि यहूद्यांवर कर लादला. अशा रीतीने, प्रथमच, यरुशलेम विजयाने त्या सत्तेच्या हाती देण्यात आले, जी ‘वैभवशाली देशाला’ आपल्या लोखंडी पकडीत धरून ठेवणार होती, जोपर्यंत तिने त्याचा पूर्णपणे नाश केला नाही.”

“‘पद १७. तो आपल्या संपूर्ण राज्याच्या सामर्थ्यासह प्रवेश करण्यासाठी आपले मुख स्थिर करील, आणि सरळवृत्तीचे लोक त्याच्यासोबत असतील; असे तो करील; आणि तो त्याला स्त्रियांच्या कन्येला देईल, तिला भ्रष्ट करण्यासाठी; पण ती त्याच्या बाजूस उभी राहणार नाही, आणि त्याच्यासाठीही असणार नाही.’”

“या वचनासाठी बिशप न्यूटन यांनी दुसरे एक वाचन दिले आहे, जे अर्थ अधिक स्पष्टपणे व्यक्त करते, पुढीलप्रमाणे: ‘तो संपूर्ण राज्यात बळजबरीने प्रवेश करण्यासाठी आपले मुखही वळवील.’ वचन १६ आम्हांला रोमनांनी सिरिया व यहूदिया जिंकण्यापर्यंत आणून ठेवते. रोमने यापूर्वीच मॅसिडोन व थ्रास जिंकले होते. आता अलेक्झांडरच्या ‘संपूर्ण राज्याचा’ फक्त मिसर एवढाच भाग उरला होता, जो रोमन सत्तेच्या अधीन आणलेला नव्हता; आणि ती सत्ता आता त्या देशात बळजबरीने प्रवेश करण्यासाठी आपले मुख वळवीत होती.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258-260.

या लेखांमध्ये आपण आधीच एकापेक्षा अधिक वेळा निदर्शनास आणले आहे की दानियेल अकरावा अध्यायातील तीसावे व एकतीसावे वचन हे चाळीसावे व एकेचाळीसावे वचन यांच्याशी सुसंगत आहेत, आणि तीसावे व एकतीसावे वचन यांचा इतिहासही तीन शिंगे उपटून टाकण्याशी सुसंगत आहे.

मी त्या शिंगांकडे लक्षपूर्वक पाहत होतो; आणि पाहा, त्यांच्यामध्ये दुसरे एक लहान शिंग वर आले; ज्याच्या पुढे पहिली तीन शिंगे मुळांसकट उपटली गेली; आणि पाहा, त्या शिंगामध्ये मनुष्याच्या डोळ्यांसारखे डोळे होते, आणि मोठमोठ्या गोष्टी बोलणारे तोंड होते. ... आणि त्याच्या मस्तकावर असलेल्या त्या दहा शिंगांविषयी, आणि जे दुसरे वर आले त्याविषयी, आणि ज्याच्या पुढे तीन पडले; म्हणजे त्या शिंगाविषयी, ज्याला डोळे होते, आणि अतिशय मोठमोठ्या गोष्टी बोलणारे तोंड होते, ज्याचा देखावा त्याच्या सोबत्यांपेक्षा अधिक प्रबळ होता. दानिएल 7:8, 20.

जसे दानियेल अध्याय आठ, वचन नऊ, सिंहासनावर मूर्तिपूजक रोमची स्थापना करणाऱ्या विजयाच्या तीन भौगोलिक क्षेत्रांचे प्रतिनिधित्व करते, तसेच शिंगे उपटून टाकणे (जे हेरुली, ऑस्ट्रोगोथ्स आणि वॅडल्स यांचे प्रतिनिधित्व करते) हे सिंहासनावर पोपसत्ताक रोमची स्थापना करणाऱ्या विजयाच्या तीन भौगोलिक क्षेत्रांचे प्रतिनिधित्व करत होते. या दोन्ही इतिहासांचा दानियेल अकरा मधील वचने चाळीस ते त्रेचाळीस यांच्याशी मेळ बसतो, आणि तीन शिंगे उपटून टाकणे हे वचने तीस आणि एकतीस यांच्या इतिहासाशी सुसंगत आहे.

“पद ८. मी त्या शिंगांकडे लक्षपूर्वक पाहत होतो, आणि पाहा, त्यांच्यामध्ये आणखी एक लहान शिंग वर आले; त्याच्या पुढे पहिल्या शिंगापैकी तीन शिंगे मुळांसकट उपटली गेली; आणि पाहा, त्या शिंगात मनुष्याच्या डोळ्यांसारखे डोळे होते, आणि गर्विष्ठ गोष्टी बोलणारे एक तोंड होते.”

“दानियेल त्या शिंगांकडे लक्षपूर्वक पाहत होता. त्यांच्यामध्ये एका विलक्षण हालचालीची चिन्हे प्रकट झाली. त्यांच्यामध्ये एक लहान शिंग (सुरुवातीला लहान, परंतु नंतर आपल्या सोबत्यांपेक्षा अधिक बळकट) वर उगवून आले. स्वतःसाठी शांतपणे एखादे स्थान शोधून ते भरून काढण्यात ते समाधान मानणारे नव्हते; त्याने इतरांपैकी काहींना बाजूला ढकलले पाहिजे होते आणि त्यांच्या जागा बळकावल्या पाहिजेत. त्याच्यासमोरून तीन राज्ये उपटून टाकली गेली. हे लहान शिंग, जसे आपण पुढे अधिक सविस्तरपणे पाहण्याची संधी घेऊ, ते म्हणजे पोपसत्ता होय. त्याच्यासमोरून उपटून टाकलेली ती तीन शिंगे म्हणजे हेरुली, ऑस्ट्रोगोथ, आणि वॅडल्स होत. आणि ती उपटून टाकली गेली याचे कारण असे की, ती पोपीय धर्माधिकारशाहीच्या शिकवणुकीला आणि दाव्यांना विरोध करित होती, आणि परिणामी रोमच्या बिशपाच्या चर्चमधील सर्वोच्चत्वालाही विरोध करित होती.”

“आणि ‘या शिंगात मनुष्याच्या डोळ्यांसारखे डोळे होते, आणि मोठमोठ्या गोष्टी बोलणारे एक तोंड होते,’ हे डोळे म्हणजे पापल पदानुक्रमाच्या चातुर्य, सूक्ष्मदर्शिता, कपटबुद्धी, आणि दूरदृष्टी यांचे योग्य प्रतीक होत; आणि मोठमोठ्या गोष्टी बोलणारे ते तोंड म्हणजे रोमच्या बिशपांच्या उद्धट दाव्यांचे योग्य चिन्ह होय.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132-134.

बायबलमधील भविष्यवाणीचे दर्शन, आणि विशेषतः दानिएल अध्याय अकरातील दर्शन, रोमच स्थापन करते. त्या अध्यायात, मिलराइट चळवळीपूर्वी पूर्ण झालेल्या भविष्यवाणीच्या इतिहासाचा बराचसा भाग दानिएल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांत पुन्हा पुनरावृत्त होणार होता. ज्या तीन भौगोलिक अडथळ्यांवर विजय मिळवून मूर्तिपूजक रोम

आणि पोपसत्ताक रोम या दोघांचीही सिंहासनावर स्थापना झाली, त्यांचे चित्रण अध्याय अकरामध्ये केले आहे; आणि ही दोन्ही चित्रणे त्या काळाचे प्रतिरूप आहेत, जेव्हा आधुनिक रोम पुन्हा एकदा सिंहासनावर स्थापित होते. रोमच ते दर्शन स्थापन करते, आणि पौल ओळख करून देतो की पोपसत्ताक रोम त्याच्या काळात प्रकट होते.

कोणीही कोणत्याही प्रकारे तुम्हाला फसवू नये; कारण प्रथम धर्मत्याग झाला नाही, आणि पापाचा मनुष्य, म्हणजे विनाशाचा पुत्र, प्रकट झाला नाही, तो दिवस येणार नाही; जो देव म्हणविला जाणाऱ्या किंवा पूज्य मानल्या जाणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीला विरोध करतो आणि स्वतःला त्यांच्यापेक्षा वर उंचावतो; इतके की तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि आपणच देव आहोत असे स्वतःला दर्शवितो. मी अजून तुमच्याबरोबर असताना मी तुम्हाला या गोष्टी सांगत होतो, हे तुम्हाला आठवत नाही काय? आणि आता त्याला त्याच्या वेळेस प्रकट व्हावे म्हणून काय आड येते, हे तुम्हाला ठाऊक आहे. 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:3-6.

इ. स. ५३८ मध्ये पोपसत्तेने बायबलमधील भविष्यवाणीतील पाचव्या राज्याप्रमाणे सिंहासन ग्रहण केले, आणि जे अनेकजण सहाव्या वचनाचा विचार करतात, ते निःसंशय असे गृहीत धरतील की पौलाचा अर्थ असा आहे की “पोपसत्ता इ. स. ५३८ मध्ये प्रगट होईल.” हे योग्य असू शकते, परंतु पौल जे ओळख करून देत होता त्यातील हे किमान दुय्यम सत्य आहे. पौल, सर्व संदेष्ट्यांप्रमाणे, स्वतःच्या काळापेक्षा अधिक शेवटच्या दिवसांविषयी बोलत आहे. तो याकडे निर्देश करित होता की पोपसत्ता भविष्यवाणीच्या दृष्टीने कशी प्रगट होईल; कारण संदेष्टा म्हणून तो इतर सर्व संदेष्ट्यांशी सुसंगत होता. ओळीवर ओळ, ज्यांना दृष्टांत नाही ते नष्ट होतात, आणि ज्यांना दृष्टांत नाही त्यांना दृष्टांत नाही, कारण दृष्टांत कोणत्या गोष्टीवर स्थिर होतो हे त्यांना ठाऊक नसते. रोमच दृष्टांत स्थापन करते, ही जिवंत-मरणाची समज आहे. पौल, इतर संदेष्ट्यांशी सुसंगत राहून, हे ओळख करून देत आहे की जे पोपसत्ताक रोम उघड करते—जे अंतिम दिवसांचे रोम आहे—ते म्हणजे “त्याची वेळ.” रोमाशी संबंधित भविष्यसूचक “वेळ” हीच रोम काय आहे आणि रोम कोण आहे हे प्रगट करते.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

प्रेषित पौलाने थेस्सलनीकाकरांस लिहिलेल्या आपल्या दुसऱ्या पत्रात, पोपसत्तेच्या स्थापनेत परिणत होणाऱ्या महान धर्मत्यागाची भविष्यवाणी केली. त्याने घोषित केले की ख्रिस्ताचा दिवस येणार नाही, “जोपर्यंत प्रथम पतन होत नाही, आणि तो पापाचा मनुष्य, म्हणजे विनाशाचा पुत्र, प्रकट होत नाही; जो देव म्हणविला जाणाऱ्या किंवा पूजिला जाणाऱ्या सर्वांच्या विरुद्ध उभा राहतो आणि स्वतःस त्यांच्यापेक्षा उंचावतो; इतकेच नव्हे तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि आपणच देव आहोत असे दाखवितो.” आणि पुढे, प्रेषित आपल्या बंधूंना इशारा देतो की “अधर्माचे गूढ आधीच कार्य करित आहे.” 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:3, 4, 7. त्या अगदी आरंभीच्या काळातही त्याने मंडळीत शिरकाव करित असलेल्या अशा चुका पाहिल्या, ज्या पोपसत्तेच्या विकासाचा मार्ग सिद्ध करणार होत्या.

“सुरुवातीला थोडे थोडे, गुप्तपणे व शांततेत, आणि मग त्याची शक्ती वाढत गेली व मनुष्यांच्या मनांवर ताबा मिळवत गेल्यामुळे अधिक उघडपणे, ‘अधर्माचे गूढ’ आपल्या फसव्या व ईशनिंदक कार्याला पुढे नेत राहिले. जवळजवळ नकळतच, अन्यधर्मी प्रथा ख्रिस्ती मंडळीत शिरल्या. तडजोडीचा व अनुरूपतेचा आत्मा काही काळ आवरला गेला, कारण मूर्तिपूजेच्या अधीन असताना मंडळीने भोगलेल्या तीव्र छळांमुळे. परंतु जेव्हा छळ थांबला, आणि ख्रिस्ती धर्म राजांच्या दरबारांत व राजवाड्यांत प्रवेशला, तेव्हा तिने ख्रिस्त व त्याच्या प्रेषितांची नम्र साधेपणा बाजूला ठेवून, अन्यधर्मी याजक व सत्ताधीश यांच्या थाटमाट व गर्वाचा स्वीकार केला; आणि देवाच्या अपेक्षांच्या ऐवजी, तिने मानवी सिद्धान्त व परंपरा यांची स्थापना केली. चौथ्या शतकाच्या आरंभीच्या काळात कॉन्स्टँटाईनच्या नाममात्र धर्मांतरामुळे मोठा आनंदोत्सव झाला; आणि जगाने, नीतिमत्त्वाच्या एका आभासाने आच्छादित होऊन, मंडळीत प्रवेश केला. आता भ्रष्टतेचे कार्य झपाट्याने पुढे सरकले. मूर्तिपूजा, जणू काही ती पराभूत झाली आहे असे भासवीत असतानाच, प्रत्यक्षात विजेती ठरली. तिच्या आत्म्याने मंडळीवर नियंत्रण मिळवले. तिची तत्त्वे, विधी आणि अंधश्रद्धा ख्रिस्ताचे अनुयायी असल्याचा दावा करणाऱ्यांच्या विश्वासात व उपासनेत समाविष्ट करण्यात आली.”

“मूर्तिपूजा आणि ख्रिस्ती धर्म यांच्यामधील या तडजोडीमुळे भविष्यवाणीत पूर्वकथन केलेल्या, देवाचा विरोध करणाऱ्या व स्वतःस देवापेक्षा उच्च ठरविणाऱ्या ‘पापाच्या मनुष्याचा’ विकास झाला. खोट्या धर्माची ती विराट व्यवस्था ही सैतानाच्या सामर्थ्याची एक उत्कृष्ट कलाकृती आहे—पृथ्वीवर आपल्या इच्छेनुसार राज्य करण्यासाठी स्वतःला सिंहासनावर बसविण्याच्या त्याच्या प्रयत्नांचे एक स्मारक आहे.” The Great Controversy, 49, 50.